

CHƯƠNG III

Lúc này trong nhà không khí thật nặng nề. Di Ngân rất buồn vì sự chống đối dựng Minh của anh Duy. Tối qua Như Hạnh đi học nên không biết anh Duy và dựng Minh nói gì, nhưng chắc là gay gắt lắm. Vì sáng nay cô thấy dựng Minh có vẻ giận, còn di Ngân thì buồn hiu.

Di Ngân kể với Như Hạnh, anh Duy không chịu làm quản lý cho nhà hàng của dựng Minh. Anh muốn mở một công ty liên doanh với người bạn bên Úc. Dựng Minh không đồng ý vì sợ anh Duy bị gạt gẫm và chưa có kinh nghiệm. Dựng Minh không cho vốn đầu tư, anh Duy chịu bó tay thôi.

Như Hạnh im lặng nghe di Ngân kể, rồi cô cười nhẹ tênh:

- Nếu con là dựng, con sẽ đồng ý ngay đi ạ, và sẽ hỗ trợ anh Duy tối đa,

Di Ngân nhìn cô:

- Con nói thật hay nói đùa vậy, chuyện người lớn quan trọng lắm. Con đừng nói lung tung, anh Duy con nghe được nó sẽ tưởng nó làm đúng.

Như Hạnh hơi tự ái khi bị di Ngân xem như con nít, cô gân cổ lên:

- Nhưng con thấy anh Duy nghĩ đúng mà.

Di Ngân phì cười:

- Đừng con nít, Hạnh. Con thì chỉ nói cho vui thôi, nhưng một ý kiến trong nhà cũng sẽ ảnh hưởng đến người khác. Nếu ai cũng phản đối thì anh Duy con sẽ nghĩ lại.

- Con thấy anh Duy nghĩ như vậy là hay, con trai phải biết tự lập và vươn lên chứ.

Di Ngân lại cười, cái cười của người lớn nghe trẻ con nói chuyện triết lý:

- Nói thì rất lý tưởng, nhưng thất bại mới thấy cha mẹ nói đúng. Di hỏi nhé, hea mẹ có sẵn một nhà hàng lớn, chỉ cần nó chịu thay ba nó mà lo quản lý. Sau này nhà hàng đó sẽ là của nó, còn tìm kiếm cái gì nữa?

Như Hạnh bướng bỉnh:

- Nhưng cái gì của cha mẹ cho đâu bằng mình tự làm.

Cô hình mũi:

- Nếu con mà có chồng, thì con sẽ chọn ông chồng tự lập, chứ bám vào cha mẹ thì chẳng hay ho gì.

- Thôi đi cô hai! Tại con chưa ra đời nên tưởng cái gì cũng đơn giản, muốn nói gì cũng được, chùng vấp ngã rồi, mới thấy cần cha mẹ.

- Thì anh Duy cũng đang cần di dưỡng vậy.

- Nhưng di không muốn nó phiêu lưu, sướng không muốn mà muốn cực. Làm ông chủ nhà hàng cũng giàu vậy, chưa chắc nó mở công ty gì đó đã khá hơn.

Như Hạnh chợt nhớ ra, cô tò mò:

- Nhưng anh Duy muốn mở công ty gì, hả di Ngân?

Di Ngân lắc đầu:

- Di cũng không rành. Nó nói tên toàn máy móc tiếng anh, di nghe không nổi.

Như Hạnh cười rúc rích:

- Di nghe tên không nổi mà di lo cản. Di bảo thủ ghê.

- Con nhỏ này, dám chê di phong kiến hả?

- Không, di bảo thủ chứ không phong kiến.

- Nếu có vậy đi nữa, thì cũng vì di lo cho con cái thôi. – Di Ngân chợt thờ dài – Nhưng con cái thời nay cái gì cũng cho là mình khôn, chê cha mẹ cổ hủ.

Như Hạnh chọc:

- Di Ngân còn trẻ chứ đã già đâu mà cổ hủ. Chừng nào di già, anh Duy nói vậy mới đúng.

- Thôi đi cô hai, đừng nịnh tôi.

Như Hạnh lại cười khúc khích, rồi đứng dậy:

- Con đi học đây.

Cô cố tình để lại một câu:

- Di dưỡng cho anh Duy du học mà không tạo điều kiện cho anh vươn lên, con thấy ủng hộ ghê.

Cô đi lên lầu, khe khẽ liếc nhìn di Ngân. Hình như di suy nghĩ câu nói của cô.

Buổi chiều về nhà, cô thấy vắng hoe. Di Ngân không có ở nhà, anh Duy thì suốt ngày đóng cửa một mình trong phòng, thỉnh thoảng đi đâu đó rồi lại về nhà ở trong phòng... như thầy tu, không nói tới ai và mặt lúc nào cũng lầm lì. Ở nhà này mấy tháng rồi mà cô không thân với anh được bao nhiêu. Người gì lúc nào cũng khép nép như ở ốc đảo riêng, thấy ghê.

Khỏi nói Như Hạnh cũng biết Duy không ưa cô. Anh nói chuyện lịch sự không chê trách vào đâu được. Nhưng rõ ràng là anh luôn lên án mọi việc làm của cô. Với ai thì Như Hạnh phớt lờ được, nhưng với Duy thì không. Cô cũng không hiểu tại sao mình sợ anh như vậy? Có lẽ vì Duy luôn biết giữ im lặng. Ví dụ lần đó...

Như Hạnh ra khỏi phòng, đi lơ thơ xuống phòng khách xem ti vi. Cô ngồi một lát thì thấy cửa bị đẩy mạnh, rồi hai người bạn anh Duy dìu anh vào phòng. Như Hạnh đứng dậy ngó sừng sốt, chưa biết làm gì thì anh Duy đã đẩy tay hai người kia:

- Tụi mày về đi, tao vào nhà một mình được mà. Tao không say đến nỗi như tụi mày tưởng đâu, đừng lo.

Anh Tùng nhìn Như Hạnh:

- Tụi anh uống bia ở nhà hàng Minh Lan. Duy nó đòi rượu, cản không được. Nó say ghê quá, cô bé sẵn sóc giùm nhé. Giờ tụi anh về.

- Dạ.

Duy khoát tay:

- Thôi khỏi, đừng phiền ai hết, anh không sao đâu.

Rồi anh đi loạng choạng lên cầu thang, Như Hạnh đứng yên nhìn theo. Lần đầu tiên cô thấy anh Duy say như vậy, mất tự chủ như vậy. Hình như anh đi không muốn nổi nữa. Như Hạnh muốn chạy lên dìu anh, nhưng không dám. Cứ đứng yên ngó anh bước một cách chật vật lên hành lang.

Cô suy nghĩ một cách bối rối. Không thể bỏ mặc anh Duy trong cơn say, cũng không dám lại gần săn sóc. Di Ngân không có ở nhà, Hưng cũng biến đi đâu từ chiều giờ. Cô xuống bếp tìm dì Tư, thì dì Tư đã ngủ. “Mới tám giờ đã ngủ rồi”. – Cô thất vọng nghĩ thầm.

Cuối cùng cô quyết định tự mình sẽ giúp Duy. Đẩy nhẹ cửa phòng anh, cô thận trọng đi vào. Trogn phòng tối thui, cô lần mò tìm công tắc. Chợt cô vấp phải thành ghế và ngã nhào xuống mình Duy. Cô nhận ra điều đó từ hơi rượu trên người anh. Trong bóng tối, cô quỳnh quáng tìm cách đứng dậy, nhưng mò mẫm không ra chỗ tựa và đề lên Duy chơi vơi. Duy cựa mình mở mắt, nhưng anh không thấy gì và say quá nên anh không nhận ra nỗi đó là ai. Bị Như Hạnh chống tay lên ngực, anh cảm thấy khó thở và tìm cách gỡ tay cô ra. Cuối cùng Như Hạnh cũng đứng lên được, cô nói nhỏ:

- Xin lỗi anh Duy. Tại tối quá, em không thấy đường.

Duy im lặng một lát, rồi nhura nhạ:

- Em vào đây làm gì vậy? Anh mệt lắm.

- Em muốn giúp anh.

Vừa nói, cô vừa lần mò tìm công tắc bật đèn, căn phòng sáng hẳn lên.

Duy vẫn nằm dài trên ghế, tay buông xuống đất, mặt anh đỏ kè. Như Hạnh có cảm tưởng anh chỉ nhắm mắt chứ không phải ngủ. Cô đứng lên nhìn anh, rồi đi xuống nhà dưới. Cô trở lên với ly trà nóng trên tay. Ngồi quỳ gối dưới sàn phòng, cô kêu khẽ.

- Anh Duy dậy uống nước đi, uống trà cho khỏe.

Duy lơ đãng mở mắt như không hiểu cô nói gì. Như Hạnh lặp lại lần nữa:

- Em mang trà lên cho anh nè. Anh ngồi dậy đi.

Anh chống tay, ngồi lên một cách khó khăn. Như Hạnh bạo dạn đỡ vai anh. Duy ngồi dựa ngửa vào thành ghế, nhắm mắt vì nhức đầu. Anh không từ chối ly trà của Như Hạnh và uống một hơi hết ly. Như Hạnh đặt ly xuống sàn và cố giúp Duy đứng lên:

- Anh qua giường nằm đi, nằm ở đây chặt lắm.

Duy không trả lời, cũng không phản đối. Anh đi về phía giường và gieo mình nằm xuống. Mắt nhắm nghiền, nhưng vẫn nói dụi dàng:

- Cám ơn em.

- Dạ.

Nhìn nét mặt nhăn nhó của Duy, cô có cảm tưởng anh đang khó chịu ghê lắm. Như Hạnh chưa từng chăm sóc người say bao giờ, và cũng không hiểu trường hợp thế này họ cần gì. Nhưng cô nghĩ nếu có nước lạnh, họ sẽ dễ chịu hơn. Cô bèn quay xuống lấy nước.

Ngồi bên cạnh giường, cô kiên nhẫn nhúng nước lạnh lau mặt Duy và đắp khăn lên trán cho anh. Cho đến lúc nước hết lạnh cô mới đứng dậy, nhẹ nhàng:

- Anh Duy có cần gì cứ gọi em nha.

Duy lặp lại, nhưng vẫn nhắm mắt:

- Cám ơn em.

Như Hạnh đến mở đèn ngủ, tắt đèn rồi mang theo nước ra ngoài. Cô xuống nhà dưới đổ nước... Vẫn chưa ai về, cô khóa cổng rồi đi lên phòng mình.

Sáng, Như Hạnh dậy sớm như mọi ngày, việc trước tiên là cô đi ngang qua phòng Duy xem anh ấy ra sao. Vừa đẩy cửa, cô đã thấy Duy đang ngồi trên giường, đầu cúi xuống cỏ vẻ mệt mỏi. Sao anh dậy sớm thế? Như Hạnh cứ nghĩ anh sẽ ngủ đến tận trưa.

Nghe tiếng mở cửa, Duy ngẩng đầu lên. Như Hạnh đi đến trước mặt anh:

- Anh Duy khỏe chưa, có cần em giúp gì không?

Duy nhìn Như Hạnh, nói khàn khàn:

- Em lấy giùm anh chai nước lạnh.

- Dạ.

Cô đi trở ra, khi cô vào phòng thì thấy Duy vẫn còn ngồi đó, đầu cứ gục xuống. Anh cầm chai nước trên tay Như Hạnh và cứ để nguyên như vậy mà uống, không cần cả ly. Lần đầu tiên Như Hạnh thấy anh bê bối như vậy. Tự nhiên cô phì cười.

Duy hình như hiểu nụ cười của cô. Anh lắc mạnh đầu:

- Anh khát quá!
- Anh Duy muốn uống nữa không?
- Thôi anh đủ rồi.
- Anh có muốn ăn gì không?
- Không.

Im lặng một lát, Duy lên tiếng:

- Hôm qua, em thức với anh khuya không?

Như Hạnh lắc đầu:

- Không, chưa tới lắm.
- Cám ơn em nghe.
- Bộ em là người lạ, hả anh Duy?
- Không. Nhưng sao em hỏi vậy?
- Hôm qua nay, anh cảm ơn em tới ba lần.

Lần đầu tiên Như Hạnh thấy Duy cười:

- Em không thích như vậy hả?
- Chửi, em còn thấy dễ chịu hơn là nghe cám ơn.
- Em lạ quá! Nhưng sáng nay em không tập thể dục sao?

“Sao anh Duy biết mình hay tập thể dục nhỉ?” Như Hạnh nghĩ thầm, nhưng cô vẫn trả lời:

- Có chứ. Nhưng nếu anh cần gì thì em bỏ tập cũng được.

Duy khoát tay:

- Không, anh không cần gì đây. Em làm việc của em đi.
- Dạ.

Như Hạnh đứng dậy, cô thấy anh Duy nhìn mình hơi lâu. Như một lần ấn tượng nào đó, cô hơi phân vân một chút, rồi đi lên sân thượng.

Khi Như Hạnh trở xuống, cô thấy Duy đang nghe điện thoại. Hình như nói chuyện với người yêu, giọng anh ngọt ngào và có vẻ âu yếm lắm, nhất là anh lại cười. Tự nhiên Như Hạnh tò mò muốn biết người yêu của anh Duy, chắc là phải dễ thương ghê lắm. Khó tính như anh Duy mà, yêu được thì phải nói.

Cô ta đòi anh Duy đưa đi Đà Lạt thì phải?

Thấy mình nghe lén kỳ cục quá, Như Hạnh vội trở lên phòng. Sáng nay chủ nhật chẳng biết phải làm gì, cô mở sách ra đọc. một lát nghe tiếng xe dưới sân, Như Hạnh ra ban công nhìn xuống.

Anh Duy đang lái xe ra cổng, ăn mặc thật lịch sự. Như Hạnh đoán anh đi Đà Lạt với cô người yêu. Chắc ở nhà bực quá, anh đi chơi cho đỡ bực.

Loay hoay một lát thấy buồn, Như Hạnh thay đổi ra đường. Cô định rủ Kha đi Lái Thiêu chơi, nhưng Kha không có ở nhà, cô thất vọng quay về.

Đang nghĩ lan man, Như Hạnh chợt thấy một tên con trai đi Honda chạy chậm chậm bên mình. Hình như hắn chờ một tên phía sau nữa. Hắn cười cười với Như Hạnh, hỏi lớn:

- Where are you going?

Như Hạnh quay lại nhìn hắn. Đó là một gã con trai chắc bằng tuổi cô. “Một kiểu làm quen hiện đại”. – Như Hạnh nghĩ thầm, nhưng cô không trả lời.

Thấy Như Hạnh im im, hắn lên giọng:

- Có nghĩa là “Bạn đi đâu đó?”. Hiểu không bé?

“Bé con khi! Nhóc tí bầy đặt làm người lớn”. Như Hạnh hơi bực, nhưng vẫn không trả lời, hắn lại nổ:

- Can I have your name, please?

- ...

- Có nghĩa là “Cô bé có thể cho anh biết tên không?” đấy. Hiểu không hả bé.

Hết chịu nổi, Như Hạnh bực mình quay lại:

- Thưa ông, con có học tiếng Anh ạ... ông nhóc.

Nói xong, cô đạp nhanh hơn, nhưng hắn nhún ga chạy đằng sau cô. Như Hạnh nghe tiếng hắn và tên bạn phía sau cười rộ lên, rồi giọng hắn giễu cợt:

- Ôi cha! Sao chua ngoa thế cô bé? Sao dám gọi anh là nhóc. Biết anh học lớp mấy không?

- ...

- Anh học năm thứ ba đại học rồi đó.

- Vậy hả? Giỏi nhỉ!

Làm như không thấy cách châm chọc của Như Hạnh, hắn tỉnh bơ:

- Dĩ nhiên là giỏi. Còn bé, học lớp mấy rồi? Lớp chín chưa? Hay lớp mười? Bé bằng hột tiêu, chắc mới lớp chín quá.

Như Hạnh không trả lời, cô đợi gấn chán rồi bỏ đi. Cô chúa ghét bị tán tỉnh giữa đường, phiền phức đủ thứ. Nhưng hình như hắn không có ý định bỏ đi, mà càng chạy sát vào cô hơn. Như Hạnh nổi sung trừng mắt lên:

- Mai một muốn tìm bạn thì tìm mấy cô nhóc cho xứng đôi với mình nhé, chú nhóc. Sáng nay chú ghẹo nhầm chị mình rồi đó.

Rồi cô quẹo sang con đường khác. Hai tên nọ cười vang, vẫn bám riết lấy cô trên chọc. Như Hạnh không im lặng nữa, cô trả lời nhiều câu làm bọn hắn cứng họng. Đúng lúc tên chạy xe ngắc ngứ thì tên thứ hai bỗng lên tiếng:

- Đúng là “chua Như Hạnh”. Tên sao thì người cũng vậy, thua luôn.

“Sao hắn biết tên cô nhi?” Như Hạnh quay phắt lại nhìn ra sau. Hắn chính là tên Hưng trời đánh, vậy mà nãy giờ cô không biết. Thật ra, cô có nhìn phía sau đâu mà biết. Nãy giờ hắn làm thỉnh, rõ ràng là xúi tên bạn khỉ khọt kia chọc cô, nếu không thì chắc tên nọ đã rút lui từ lâu rồi.

Như Hạnh bặm môi:

- Đồ quý! Ông giỡn vậy đó hả?

Hưng có vẻ khoái chí:

- Chứ sao. Thử xem Hạnh đối đáp tới đâu. Chà! Đanh đá khiếp. Con trai nào chịu cho nổi.

- Sao tui cứ gặp ông hoài vậy hả, ông quý?

- Quý không gặp ma thì gặp được ai, Hạnh đòi gặp thần sao được?

Như Hạnh bĩu môi:

- Ông mà là ma hả? Hồng dám đâu, yêu tinh thì có.

Tên phía trước bỗng chen vào:

- Nghe tiếng Như Hạnh đã lâu, nay mới có dịp gặp... Quả là danh bất hư truyền. Hạnh có cách nói chết người thật.

- Từ đó giờ, mình chưa thấy ai có tên hợp với người như vậy. “Như Hạnh” hay như như gì cũng không thể chua hơn thế.

Không dám đợi Như Hạnh phản công, hắn vọt xe nhanh sau khi ném lại một câu:

- Chào cô nàng răng khểnh.

Như Hạnh không thềm trả lời, cô đạp xe trở lại đường cũ về nhà. Vừa vào phòng khách đã thấy tên Hưng ngồi đó với dì Ngân, có cả anh Duy nữa. Như Hạnh thấy ngạc nhiên vô cùng. Cô cứ tưởng anh đi Đà Lạt rồi. Cô định hỏi, nhưng nhớ ra lại ngậm miệng ngay. Đã nghe lén còn hỏi. Anh Duy chứ đâu phải là Hưng.

Nhìn mặt dì Ngân, Như Hạnh biết ngay là Hưng đang kể chuyện lúc nãy. Cô chưa kịp nói thì hắn đã lên tiếng:

- Hết tức chưa Hạnh?

- Em út mà, tức làm gì. Ai lại đi giận con nít.

- Đó! Mẹ thấy con nói có đúng không? Nói chuyện đâm vào óc thiên hạ mà mẹ bảo hiền. Con kể, mẹ không tin.

Di Ngân cười run cả người, xua tay:

- Thì mày cũng đâu có hiền gì. Mày nghịch như quỷ thì phải gặp người trị bớt chứ không ai chịu cho nổi.

Như Hạnh đến ngồi bên di Ngân, chân cô vô tình nhịp nhịp trên gạch. Thấy anh Duy nhìn, cô vội ngồi im. Hưng lên tiếng:

- Hạnh có biết lúc nãy tên Khanh nói sao không? Nó kết Hạnh rồi đó. Chịu làm bạn với nó không? Thằng đó ga-lăng lắm.

- Thôi tôi không thích giữ trẻ, mệt lắm.

Như Hạnh định nện thêm cho hắn một câu. Nhưng nhớ ra có di Ngân ngồi đó, cô lại thôi. Vậy mà Hưng vẫn không tha:

- Cái kiểu ngoan hiền không hợp với Hạnh đâu. Minh biết Hạnh đang nghĩ một câu “nặng ký” lắm, nói đại ra đi.

Như Hạnh vờ không hiểu:

- Ông gán cho tôi nhiều câu thấy ghê quá.

Miệng nói, nhưng mắt Như Hạnh nhìn Hưng cảnh cáo “Hãy đợi đấy!”. Rồi cô xách giỏ đứng lên:

- Nhà ăn cơm chưa di Ngân? Con đói bụng quá.

- Đang chờ con về đó.

- Dạ.

Như Hạnh nhanh lên lầu. Thay đồ cũng thật nhanh rồi trở xuống phòng ăn. Mọi người đã ngồi vào bàn. Hưng nhìn bộ đồ trắng muốt viền ren của cô, buột miệng:

- Công nhận Hạnh “mi ngon” dễ sợ.

- Ui cha! Đây là câu nói hay nhất trong ngày. Nhưng ông khen vậy là muộn đó. Tại vì từ nhỏ đến lớn, tui đã đẹp rồi, đâu phải mới bây giờ.

Hưng gật gù:

- Vừa đẹp, vừa quá “khiêm tốn”... đáo đẽ thật.

Như Hạnh cười thâm trong bụng. Với Hưng phải nói táo tợn mới trị được hắn. Mơ là bị hắn quay như dế.

Chợt Hưng nói một câu làm cô xấu hổ muốn chui xuống đất:

- Chịu làm chị một của mình không? Mình bảo anh ba bỏ bồ, để Hạnh yêu người khác ồng lắm.

Như Hạnh thấy mặt nóng nóng, chắc đỏ ghê lắm. Tên Hưng này đáng bị chửi lắm, nói năng lung tung vậy đó. Nếu không có anh Duy, cô đã đẩy cây tới luôn rồi, nhưng bây giờ thì khác. Quê quá, cô xụ mặt:

- Ông ăn nói lung tung vậy đó hả?

Hưng cười ngất khi thấy vẻ gương của cô. Chọc được cho Như Hạnh chịu thua là một chiến thắng chứ đâu phải chơi. Hắn đang cười ngon trớn thì gặp cái nhìn nghiêm khắc của anh Duy. Hắn “thắng” từ từ, rồi cắm cổ vào chén cơm, nhưng rõ là rất khoái.

Dì Ngân rầy hắn:

- Giỡn kỳ vậy Hưng.

Nghiêm như dựng minh cũng phải xen vào:

- Thằng này riết rồi không sợ ai hết. Hạnh đừng để ý nghe cháu.

- Dạ.

Nói vậy, nhưng trong bụng cô tức Hưng kinh khủng. Cô càng quê với anh Duy, càng tức hắn. Hắn con nít đến vậy thì cô không tưởng tượng nổi. Vừa con nít vừa thiếu tế nhị thì hết thuốc chữa. Nói làm gì.

Cô không hiểu Hưng không đùa như con nít, có thể thiếu tế nhị. Nhưng hắn muốn nói và ý thức rất rõ mình nói gì. Chỉ có điều hắn không tỏ ra nghiêm túc. Đùa vậy, nhưng bảo đảm sẽ không phải vô ích.

Tách... tách... tách...

Như Hạnh canh nhiều góc độ khá nhau bằm lia lịa.

Đúng lúc cô bắt đầu cất máy, thì chàng trai và cô gái dán xong tờ quảng cáo lên cột điện chợt quay lại. Cô gái la lên:

- Ê! Chụp lén hả? Đưa máy đây.

Như Hạnh co giò bỏ chạy. Cô gái đuổi theo, vừa đuổi vừa la chói lói:

- Dám chụp lén người ta để đăng báo hả? Đưa cuộn phim đó đây! Anh Tiến! Phụ rượt với em.

Tên con trai sau phút bất ngờ bắt đầu đuổi theo. Như Hạnh cảm máy chạy thục mạng trên vỉa hè. Khoảng cách giữa chàng tai với cô gái mỗi lúc một gần, làm cô càng quýnh quáng.

Cô queo bừa vào một đường vắng gần đó. Chàng trai và cô gái vẫn bám gót theo sau.

Vào lúc Như Hạnh thấy còn vài bước nữa mình bị tóm đến nơi, thì một chiếc Honda chạy ngược đường, chợt thắng lại nhìn Như Hạnh trân trối. Nhận ra anh Duy cô mừng rỡ nhảy lên sau xe, nói gấp:

- Anh chạy nhanh đi, họ rượt em kia. Nhanh lên!

Duy nhún ga phóng như bay trên đường. Chàng trai và cô gái nọ quay lại không kịp, đứng trên vỉa hè nhìn theo một cách tức tối, chửi theo búa xua.

Duy từ từ chạy chậm lại:

- Em làm gì mà người ta rượt dữ vậy?

Như Hạnh nói không ra hơi:

- Em chụp hình họ.

Duy quay lại nhìn Như Hạnh, thấy mặt cô đỏ bừng tóc tai rối tung. Anh rẽ vào một quán nước bên đường.

Duy thắng xe lại. Bây giờ Như Hạnh mới nhận ra nãy giờ mình ôm anh cứng ngắt. Cô ngượng nghịu rút tat lại và bước xuống.

Ngồi đối diện nhau qua bàn, Duy nhìn cô:

- Em uống gì? Đá chanh nghe, cho đỡ mệt.

Như Hạnh gật đầu, vẫn còn thở hổn hển, mệt quá sức tưởng tượng. Nếu không gặp anh Duy, không chừng cô bị “nện” cho một trận nên thân rồi. Số cô thật là dở.

Cô loay hoay tìm chiếc khăn. Bây giờ cô mới biết mình đánh rơi chiếc giỏ lúc chạy. Thấy Như Hạnh ngần người, Duy lên tiếng:

- Em làm mất cái gì, phải không?

- Dạ, mất giỏ. Chắc mới mất đây thôi.

- Có gì quan trọng không?

Như Hạnh lắc đầu:

- May là em chỉ để tiền và khăn tay. À! Với quyển sổ nhỏ nữa. Mất không sao.

Duy rút khăn đưa cô:

- Em lau mặt đi.

Anh khuấy ly nước, đẩy về phía cô, chậm rãi lấy thuốc ra hút. Chờ cho Như Hạnh bớt thở, anh mới lên tiếng:

- Em chụp lén họ chi vậy Hạnh? Đùa hả?

- Đâu có. Em đang viết bài phóng sự về quảng cáo, cần có hình bài viết mới có giá trị.

Duy gật đầu hiểu ra:

- Sao em không rủ ai đó đi cùng? Làm như vậy phiêu lưu quá. Nếu lúc nãy không gặp anh thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Như Hạnh che miệng cười:

- Chắc em sẽ bị nện một trận, hay bị lấy phim... chứ chẳng lẽ họ ăn thịt em. Em không sợ chuyện đó.

- Hạnh liều quá! Từ đó giờ em làm mấy lần rồi?

- Vài lần... Nhưng lần nào em cũng thoát.

Duy lắc đầu:

- Sao em không lựa những đề tài đơn giản hơn? Viết về những nhân vật có thành tích chẳng hạn.

Như Hạnh khẽ bĩu môi:

- Thôi, em không thích. Đến họ ấy hả? Chỉ viết những câu sáo ngữ rập khuôn em chán lắm.

Cô cười khúc khích:

- Với lại, em thích chọc cho thiên hạ hết hồn chơi. Như lúc nãy vậy đó. Thấy hai người đó chửi, em tức cười quá.

Duy khẽ mỉm cười. Anh lắc đầu như muốn bảo cô quậy quá. Câu nói của cô làm anh nhớ lần đầu gặp cô ngoài đường, cũng bị cô hù một phen hết hồn. Anh chưa thấy cô gái nào lí lắc như cô cả. Và thừa nhận là từ lúc cô về ở nhà anh, không khí sinh động hẳn lên.

Đây là lần đầu tiên Duy tiếp xúc riêng với cô thế này. An có dịp nhìn kỹ cô hơn và phát hiện đằng sau vẻ ngộ nghĩnh trẻ con ấy, cô là một tính cách phức tạp, chững chạc... Nói chung là một cái gì đó dẫn dắt người ta muốn đến gần và đi sâu vào để tìm hiểu những cá tính ở cô. Khám phá này làm anh hơi ngạc nhiên.

Thấy Duy cứ nhìn mình, Như Hạnh hơi ngượng. Cô lúng túng một chút rồi mở to mắt nhìn lại Duy, như muốn hỏi có chuyện gì. Nhưng anh chỉ cười, lắc đầu.

Cả Như Hạnh cũng vậy. Cũng phát hiện anh dễ gần gũi chứ không như cô tưởng. Điều đó làm cô bớt sợ và thoải mái hơn, nhưng dĩ nhiên là không thoải mái bằng Hưng rồi.

Chợt nhớ ra, cô tròn mắt:

- Ủa! Nhưng lúc nãy anh đi đâu vậy?

- Đi công chuyện.

- Bây giờ anh đưa em về rồi đi tiếp đi.

Duy lắc đầu:

- Thôi, anh xong rồi. Hạnh còn muốn đi đâu nữa không?

- Tráng phim, rửa hình.

- Để anh đưa đi.

Như Hạnh cầm máy đứng dậy theo Duy ra xe. Vừa qua một ngã tư, cô nghe có một tiếng gọi gấp gấp:

- Anh Duy! Anh Duy!

Như Hạnh quay lại nhìn, nhưng không thấy ai. Vừa lúc đó đèn đỏ bật lên. Tiếng gọi của cô gái chìm chìm trong tiếng máy nổ của xe cộ. Cô kéo nhẹ áo anh Duy, nói lớn:

- Có ai gọi anh kia, anh nghe không?

Duy quay đầu nhìn phía sau. không thấy khuôn mặt quen thuộc nào, anh nhún vai:

- Chắc là ai đó gọi lầm.

Như Hạnh cũng không nói nữa. Duy đưa cô đi công chuyện xong thì đã gần trưa. Về nhà thì thấy Hưng đang ngồi dựa ghế xem phim. Thấy Như Hạnh đi với anh Duy, hắn nhìn một cái như ngạc nhiên, nhưng không nói gì. Rồi không hiểu nghĩ thế nào, tự nhiên hắn cười tùm tùm như thú vị lắm:

- Hai “anh chị” đi chơi trưa dữ.

“Vô duyên!”. Như Hạnh chửi thầm trong bụng. Cô làm như không nghe và đi lên phòng mình. Khi thay đồ xong, cô trở xuống định ăn cơm, thì nghe Duy đang nói chuyện trong điện thoại. Sự tò mò làm cô đứng lại trên la can. Hình như Duy đang bị người yêu trách móc. Thì ra cô gái lúc nãy gọi là chị là... chị ba tương lai của cô, thế mà cô không biết.

Buổi trưa trong nhà vắng lặng làm cô đâm buồn. Cô định rủ Hưng chơi cờ thì hắn lừng lững đến phòng cô:

- Hạnh có ngủ không?

- Không. Chi vậy?

- Rủ Hạnh làm vài ván cờ cho đỡ buồn vậy mà.

Như Hạnh đẩy cửa:

- Tôi cũng định rủ ông chơi đó. Chà! Những tư tưởng lớn thường gặp nhau. Ông mang bàn cờ qua đây.

Hưng búng tay cái tách:

- Ok. Chờ năm phút nghe.

Như Hạnh dọn dẹp tập trên bàn học, rồi ngồi chờ Hưng. lát sau hắn bê vào một mâm trên đó có hộp đựng cờ và đĩa kẹo với hai ly nước. Như Hạnh bày các thứ ra bàn:

- Ông đem kẹo chi vậy?

- Hạnh hỏi lảng. Vậy người ta làm kẹo ra để làm gì?

- Dĩ nhiên là để ăn. Nhưng con trai thích ăn kẹo như ông thì từ đó tới giờ tui mới thấy. Ông giống con gái quá, hay con nít. Con nít thích ăn kẹo.

Hung làm bầm:

- Càng ngày mình càng thấy Hạnh giống hết cái tên. Nói câu nào cũng chanh chua. Đâu Hạnh thử nói chuyện ngọt ngào một chút xem.

Như Hạnh kê nhẹ:

- Đã là “Hạnh” thì ngọt sao được. Nhờ ông nói, tui mới “tận dụng” tên mình với ông đó chứ.

Hung làm thình đi nước cờ đầu. Hấn vừa chơi vừa nhai kẹo. Một lát không thấy Như Hạnh ăn, hấn nhướng mắt:

- Sao Hạnh không ăn?

- Người lớn ai đi ăn kẹo của con nít bao giờ.

- Hừ!

Hung không trả lời. Như Hạnh cười thâm trong bụng. Cô biết Hung tức lắm. Nếu không tập trung vào bàn cờ, chắc hấn không chịu nhin cô đâu.

Vừa đi một nước, Hung vừa nói một câu chẳng ăn nhập gì vào câu chuyện:

- Từ đó giờ, Hạnh có người yêu chưa?

- Một câu hỏi vô cùng không đúng lúc.

- Nhưng nghiêm chỉnh.

- Sao ông tò mò quá vậy?

- Nếu Hạnh không nói thật thì mình hỏi hoài. Hạnh thừa biết tính mình dai hơn con đĩa mà.

Như Hạnh táo tợn:

- Chưa yêu ai. Nhưng bây giờ nổi hứng yêu ông. Hoảng không?

Hung không hoảng, trái lại hấn tỉnh bơ:

- Vô cùng vinh hạnh. Yêu mình đi, mình nhớ ơn suốt đời. Muốn ăn gì cũng được, mình chiều tối đa.

Như Hạnh cũng không vừa:

- Thôi, tui nói rồi, tui không thích mang tiếng dụ trẻ đâu. Bây giờ đổi ý, không yêu nữa.

- Chừng nào Hạnh mới bỏ tư tưởng xem con trai cùng tuổi với mình là con nít?

- Không bao “vờ”.

Hưng làu bàu:

- Coi chừng sau này Hạnh gặp ông chồng bé hơn mình mười tuổi, lúc đó mới hối hận sao không chịu yêu Vĩnh Hưng này.

Như Hạnh bĩu môi định trả lời, thì Hưng nói một câu làm cô đỏ mặt:

- Không yêu mình thì yêu anh Duy đi. Mình thích Hạnh làm chị dâu của mình.

- Này! Ông nói bậy đến lần thứ ba rồi nhé.

Hưng thản nhiên:

- Chuyện gì mình đùa chứ chuyện này thì mình nói thật. Mình không thích người yêu của anh Duy, bà đó ghê lắm.

Như Hạnh bực mình:

- Tui ghét chuyện đó lắm, anh biết không? Xi! Nếu phải sống với một người đàn ông nào đó, thì tôi sống với con mèo còn dễ chịu hơn.

- Anh Duy có gì mà Hạnh chê?

Như Hạnh bực mình:

- Nếu ông đem anh Duy ra đùa hoài thì ông nói chuyện một mình đi.

Hưng dẹp bàn cờ, nhún vai:

- Mình không biết Hạnh có phải là con gái không? Con gái nói tới chuyện tình yêu thì e thẹn hay thùy mị một chút. Còn Hạnh thì... tệ hơn người ta cãi lộn. Hạnh là gì gì đó, mình không nói được. Chắc là nữ tu hay bà già.

Như Hạnh chống cằm:

- Trưa nay ông không ngủ để qua đây giảng giải cho tui đó hả?

- Ừ.

- Sao ông vô duyên quá vậy? Ông có thầy mình cực kỳ vô duyên không?

- Không thấy. Nói thật với Hạnh nghe, mình mà không giúp Hạnh kiếm người yêu được thì mình sẽ...

- Sẽ gì?

- Sẽ giới thiệu Hạnh vô tu viện.

- Vô đó chi?

- Tu chứ chi. Chứ Hạnh quậy phá quá, ai chịu nổi.

Như Hạnh phì cười. Hưng đúng là... con trai gì mà cứ đeo theo con gái làm mai mối. Lãng dễ sợ.

Nhưng tại sao hẳn không thích người yêu của anh Duy nhỉ và lại nói thật với cô? Hưng đúng là giống con gái. Vừa nhiều chuyện, vừa xéo xắt. Vậy mà lúc trước đòi làm anh cô. không dám gọi bằng anh đâu. Hưng con nít thấy mờ.

Buổi tối không đi học, Như Hạnh lững thững lên sân thượng ngắm trăng. Cô tưởng chỉ có một mình. Nhưng cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh Duy trên đó, phong cách y như ông cụ: trên bộ ghế mây là một bình trà và một cái tách. Anh trầm ngâm nhìn bầu trời, có vẻ cực kỳ mơ mộng lãng mạn. Từ đó tới giờ, Như Hạnh mới thấy anh như vậy. Cô phân vân không biết ở lại hay đi xuống, thì Duy đã quay lại:

- Hạnh đó hả? Ngồi xuống chơi.

Như Hạnh đành bước tới ngồi đối diện với Duy, cô đứng đưa chân:

- Sao anh uống trà có một mình vậy?

- Một mình cũng là cái thú chứ em.

Như Hạnh bắt bẻ:

- Vậy em làm mất hứng của anh, phải không?

Duy cười, không trả lời. Như Hạnh đứng dậy:

- Em cũng muốn uống trà.

Nói rồi, cô chạy xuống nhà mang lên một đĩa bánh Trung thu và một cái tách có đường. Cô rót trà vào tách nhấp một miếng rồi nhăn mặt:

- Đắng quá!

- ...

- Sao anh giống ông cụ quá vậy? Đắng không thể tưởng tượng.

Duy cười thành tiếng vì cử chỉ trẻ con của cô. Anh khoát tay:

- Em uống thứ này không quen đâu.

Như Hạnh khuấy đều ly nước:

- Anh có thích uống trà đường không?

Thấy Duy lắc đầu, cô thuyết phục:

- Ngon lắm!

- Cái đó để mấy cô uống, anh không quen.

Nhớ lại đĩa kẹo của Hưng hồi trưa, Như Hạnh thăm dò:

- Anh Duy có thích ăn kẹo không?

Hỏi thế nhưng cô biết ngay là anh sẽ lắc đầu. Anh Duy và Hưng khác nhau một trời một vực. Một người thì người thì quá nam tính, còn một người thì nhiều chuyện còn hơn con gái. Không biết ông anh Hai tính tình sao?

Như Hạnh nhấm nháp miếng bánh, nghĩ lan man đâu. Cô không hay mình nhìn anh Duy chăm chăm, đến nỗi anh phải nheo mắt:

- Hạnh thấy anh có gì lạ? Nhìn như vậy không sợ anh ngượng sao?

Thấy Như Hạnh hơi ngượng quay chỗ khác, Duy mỉm cười:

- Chừng nào Hạnh ra trường?

- Khoảng tám tháng nữa.

- Lạ nhỉ! Anh tưởng Hạnh chỉ mới học năm thứ nhất, hay thứ hai.

“Anh này vô tình thật. Ở chung nhà cả năm mà không biết đến mình. Hưng thì rõ mình như trang sách”. Nghĩ vậy nhưng cô không thấy phật lòng lắm vì cô có biết gì về anh Duy với dượng Minh đâu.

- Bài báo của em xong chưa?

- Xong rồi.

- Hình có đẹp không?

Như Hạnh cười khúc khích:

- Không đẹp, nhưng tức cười lắm. Nhìn xa, trông hai người giống hai con khỉ leo cây dễ sợ... Chỉ thiếu có cái đuôi.

Rồi cô cười khanh khách, giòn ta. Tự nhiên Duy cũng vô tình cười theo:

- Em không sợ bị chửi sao?

- Hôm đó chửi một lần rồi, có thêm lần nữa cũng đâu có sao. Nghe riết rồi quen mà.

- Bộ em hay xách máy đi lang thang như vậy hả?

- Dạ.

- Phiêu lưu quá Hạnh.

- Dạ. Nhưng vui lắm. Anh không biết đâu, người ta càng hoảng càng vui.

- Anh biết. Gặp Hạnh lần đầu tiên anh biết rồi.

Như Hạnh ngồi im nhìn Duy đầy vẻ phật lòng. Cô chờ anh kể tội. Nhưng hình như Duy không có ý định đó. Anh cầm tách trà hóp một ngụm, trầm ngâm nhìn vào làn nước đen sóng sánh. Như Hạnh cũng không nói chuyện, cô nhịp nhịp tay lên bàn hát khe khẽ một mình.

“ Anh sẽ là dòng sông, để em là biển rộng.

Anh sẽ là gió lồng, để em là mây bay...”

Mãi hát say sưa, cô quên mất Duy ngồi trước mặt. Đến khi ngừng hát, cô nghe Duy khen:

- Em hát lay lăm Hạnh!

Cảm thấy kỳ kỳ. Tự nhiên hát véo von một mình, bắt anh Duy làm khán giả sao cô vô duyên nhiều cái thế không biết?

Như Hạnh đứng lên, khe vườn người:

- Anh Duy ở chơi nghe, em đi ngủ đây.

Nói xong, cô lững thững đi xuống. Húng chí quá, cô tiếp tục hát léo nhéo:

“Đời em là câu hát ru,

Đời em là sáo diều vi vu.

Đời em là tình yêu bông cháy...

Anh đã cho em mùa xuân này...”

- Hể gặp Hạnh là nghe hát bài đó. Bộ không biết bài nào nữa hả?

Nghe tiếng Hưng, Như Hạnh quay lại. Hấn đang đứng ở đầu cầu thang, tay thọc vào túi quần. Cô chưa kịp trả lời, thì hấn nheo mắt lại nhại bài hát:

- “Đời em là tình yêu bông cháy. Anh đã cho em mùa xuân này”. Ghê quá! Ai cho hạnh “tình yêu bông cháy” vậy? Có hân hạnh là mình không?

Như Hạnh bĩu môi:

- Nhóc con mà bày đặt yêu yêu, lo học đi.

- Ghê quá ta!

Hung cười lớn. Như Hạnh không thèm nghe hấn nói, cô vừa cắn hết miếng bánh cầm trên tay, vừa đi về phòng.

Nằm xuống giường khép nhẹ mắt. Cô thoáng nghĩ không biết bây giờ anh Duy đã về phòng chưa, hay vẫn còn trên đó với tâm trạng mộng mơ? Anh Duy mà cũng biết mơ mộng. Lãng mạn thật!